

CHƯƠNG XXXV: BÊN KIA BỨC MÀN

Những bóng đèn hiện ra trong làn không khí mỏng xung quanh tụi nó, chặn hết con đường hai bên; những đôi mắt loé sáng qua khe hở của chiếc mũ trùm đầu và một tá đũa thần đang chỉ thẳng vào tụi nó; Ginny thở hổn hển vì sợ hãi.

“Theo tao, Potter”, giọng nói lè nhè của Lucius Malfoy lặp lại.

Trong lòng Harry nặng trĩu sự thất vọng. Tụi nó đã bị bao vây bởi số địch đông gấp đôi.

“Theo tao”, giọng Malfoy lại vang lên

“Chú Sirius ở đâu?” Harry hỏi

Một vài Tử thần thực tử cười lớn; một giọng nữ khàn khàn vang lên từ giữa những hình bóng bên trái Harry một cách đắc thắng: “Chúa Tể Hắc Ám luôn luôn biết!”

“Luôn luôn”, giọng Malfoy vang lại. “Ngay bây giờ, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter”

“Tôi muốn biết Sirius ở đâu?”

“Tôi muốn biết Sirius ở đâu?”, giọng nữ bên trái nó nhại lại.

Dường như cô ta và các Tử thần thực tử chỉ cách bọn Harry vài bước chân, ánh sáng từ những chiếc đũa thần của bọn chúng làm Harry loá mắt.

“Bọn mi đã bắt ông ấy”, Harry nói trong sự hoang mang đang trào lên, sự khiếp sợ mà nó đã đấu tranh từ khi họ bước vào hàng thứ 97. “Ta biết ông ấy ở đây”

“Thằng bé đã thức dậy và đang tìm kiếm những gì nó mơ”, một giọng nữ bắt chước giọng trẻ con nghe hết sức khó chịu. Harry cảm thấy Ron đang di chuyển bên cạnh nó.

“Đừng làm gì cả”, Harry thì thầm, “Không gì cả”

Người đàn bà đã nhại lại giọng Harry lại cất tiếng cười ghê rợn.

“Mày đã nghe nó nói chưa? Hãy nói lại điều đó với tất cả những đũa có ý định chống lại bọn tao”

“Bellatrix, mày không biết Potter bằng tao. Nó là một anh hùng yếu đuối, Chúa Tể Hắc Ám biết tất cả những điều này về nó. Nào, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter”, giọng Malfoy cất lên.

“Tôi biết Sirius đang ở đây. Tôi biết lũ các ông đã bắt chú ấy”, Harry nói, mặc dù sự hoang mang làm cho nó cảm thấy nghẹt thở.

Các Tử thần thực tử lại cười lớn và giọng nữ cười to nhất trong số chúng.

“Đây là thời điểm để mày biết về sự khác nhau giữa cuộc sống thực sự và những giấc mơ. Đưa cho tao quả cầu tiên tri hoặc bọn tao sẽ sử dụng đũa thần” Malfoy nói.

“Cứ việc!”, Harry nói và nâng đũa thần của nó lên ngang ngực. Ngay lập tức, năm chiếc đũa thần của Ron, Hermione, Neville, Ginny và Luna xung quanh nó cũng sáng lên. Bụng

Harry thất lại, nếu Sirius thực sự không ở đây nghĩa là chú ấy đã bỏ bạn bè, mặc cho họ chết mà không có lý do gì cả. Nhưng những Tử thần thực tử không tấn công.

“Hãy buông quả cầu tiên tri ra và không ai sẽ bị đau cả”, Malfoy nói lạnh lùng.

Đến lượt Harry cười lớn. “Ừ” đúng, tôi đưa cho mấy người quả cầu tiên tri và mấy người sẽ để cho bọn tôi về nhà đúng không?” Harry nói.

Lời nói thoát ra khỏi miệng nó một cách khó khăn khi một Tử thần thực tử nữ hét lên: “ACCTO PROPH—”

Harry đã sẵn sàng đối phó với cô ta. Nó hét lên “PROTEGO!” trước khi cô ta nói xong và mặc dù quả cầu thủy tinh bị trượt khỏi những ngón tay nó nhưng nó đã giữ được nó lại.

“Ồ, cậu biết chơi đấy, cậu Potter bé nhỏ”, cô ta nói trong khi đôi mắt điên dại nhìn chăm chăm qua khe hở của chiếc mũ trùm đầu. “Rất tốt, sau đó -”

“TÔI NÓI VỚI CÔ LÀ KHÔNG!” Lucius Malfoy hét lên với người phụ nữ. “Nếu cô làm vỡ nó...!”

Những ý nghĩ diễn ra trong đầu Harry rất nhanh. Những Tử thần thực tử muốn quả cầu thủy tinh vô nghĩa này còn nó không có hứng thú gì với nó. Nó chỉ muốn tất cả được sống sót, nó muốn đảm bảo chắc chắn rằng không một người bạn nào của nó phải trả một giá đắt cho sự ngu ngốc của mình...

Người phụ nữ bước lên phía trước, bước ra xa khỏi những thành viên của cô và kéo khăn trùm đầu ra. Giám mục Azkaban có khuôn mặt ốm mang vẻ thê lương và giống một cái đầu lâu của Bellatrix Lestrange nhưng vẫn mang sự sống với một vẻ bồn chồn và nước da hồng hào.

“Mày cần thêm chút thuyết phục, hử?” Cô ta nói, ngực cô ta phồng lên và xẹp xuống một cách nhanh chóng. “Rất tốt – hãy tóm lấy đĩa nhỏ nhất” Cô ta quay sang Tử thần thực tử bên cạnh: “Hãy để cho nó xem trong khi chúng ta chăm sóc cô gái nhỏ. Tao sẽ xử nó”

Harry cảm thấy những kẻ khác đang rất gần xung quanh Ginny, nó bước vài bước về bên cạnh để có thể đứng trước mặt Ginny, quả cầu tiên tri được giữ vững trong ngực nó.

“Cô sẽ phải làm vỡ nó nếu cô muốn tấn công bất cứ ai trong số bọn tôi” Nó nói với Bellatrix. “Tôi không nghĩ là ông chủ của các cô lại hài lòng nếu cô trở về mà không có nó đúng không?”

Cô ta đứng yên, nhìn chăm chăm nó, đầu lười liếm quanh làn môi mỏng của mình.

“Vì vậy...” Harry nói: “Dẫu sao...chúng ta đang nói về quả cầu tiên tri nào nhỉ?”

Nó không nghĩ ra phải làm gì nhưng vẫn tiếp tục nói. Cánh tay của Neville ôm chặt nó và nó có thể cảm thấy cậu ta đang lắc lư; và ai khác đằng sau nó đang thở mạnh. Nó hy vọng tại nó có thể tìm được đường rời khỏi nơi này vì hiện tại đầu óc của nó không thể suy nghĩ được gì cả.

“Quả cầu tiên tri nào vậy?” Bellatrix lặp lại, những cái răng nhe ra từ khuôn mặt của cô ta. “Đùa à, Harry Potter”

“Không, không đùa tí nào”, Harry nói, đôi mắt nó lướt qua từng Tử thần thực tử để tìm ra điểm yếu của chúng, một khoảng trống mà qua đó họ có thể trốn thoát. “Voldemort muốn nó như thế nào?”

Một vài Tử thần thực tử rút lên giận giữ.

“Mày dám gọi tên ông ta ư?” Bellatrix thì thào.

“Đúng thế”, Harry nói trong khi vẫn giữ chắc quả cầu thủy tinh để đề phòng kẻ khác lấy được nó. “Đúng, tôi không gặp vấn đề gì khi nói Vol—”

“Câm miệng lại” Bellatrix rút lên. “Mày dám nói tên ngài bằng đôi môi dê tiện của mày, mày dám bôi nhọ nó bằng cái lưỡi ‘Máu bùn’ của mày ư, mày dám...”

“À, cô có biết hẳn cũng là ‘Máu bùn’ không?”, Harry nói một cách coi thường. Hermione cũng cất tiếng khe khẽ: “Voldemort, mẹ ông ta là một phù thủy còn bố ông ta là một Muggle, hay là ông ta nói với mày ông ta là phù thủy thuần chủng?”

STI/PEF—

KHÔNG

Một tia sáng màu đỏ bắn ra từ phía cuối chiếc đĩa thần của Bellatrix Lestrange nhưng Malfoy đã làm lệch hướng nó; câu thần chú của nó đã làm cho tia sáng của cô ta đánh trúng mặt đất ngay bên trái Harry và làm cho một vài quả cầu thủy tinh vỡ tan.

Hai hình dạng trắng xoá như những bóng ma di chuyển như một làn khói, bóng của chúng hiện ra từ những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn và chúng bắt đầu nói; giọng của chúng bị lẫn vào những giọng khác; vì vậy chỉ có một số câu có thể nghe được cùng với tiếng la của Malfoy và Bellatrix.

... thời điểm mới sẽ đến ... hình dáng của một người đàn ông già có râu lên tiếng.

“KHÔNG ĐƯỢC TẤN CÔNG! CHÚNG TA CẦN QUẢ CẦU TIÊN TRI”

“Nó dám thách thức, nó dám thách thức” Bellatrix thét lên một cách rời rạc “Nó đứng đây, đồ máu bùn dơ dáy”

“HÃY CHỜ CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA CÓ QUẢ CẦU TIÊN TRI”, Malfoy nói oang oang.

“... và không ai được tiếp tục...”, bóng người đàn ông trẻ lên tiếng

Hai hình bóng đã hiện ra từ những mảnh thủy tinh vỡ đã tan ra vào không khí. Không gì còn lại ngoài những mảnh kính vỡ trên sàn gợi nhớ về sự có mặt của họ. Họ đã biến mất nhưng điều này làm cho Harry nảy ra một ý nhưng vấn đề là làm thế nào để có thể truyền đạt được điều đó cho những người khác.

“Mấy người đã không nói với tôi quả cầu tiên tri mà tôi định vứt đi này có gì đặc biệt ” Harry nói để kéo dài thời gian. Nó di chuyển chân sang ngang một cách chậm chạp, dò tìm những người khác xung quanh.

“Đừng có làm trò với bọn tao, Potter”, Malfoy nói

“Tôi không làm trò gì cả”, Harry nói, một nửa tâm trí nó để vào cuộc nói chuyện, một nửa còn lại để tâm vào sự di chuyển. Và khi nó phát hiện ra những ngón chân của ai đó nó liền dẫm lên đó. Một hơi thở đột ngột đằng sau mách bảo với nó rằng những ngón chân đó là của Hermione.

“Gì đó?”, cô thì thầm

“Đã bao giờ Dumbledore nói với mày nguyên nhân mày có vết sẹo được giấu kín trong Sở Cơ Mật?” Malfoy chậm chạp

“Tôi... cái gì?” Harry nói, và trong tích tắc nó hoàn toàn quên kế hoạch của mình. “Cái sẹo của tôi làm sao?”

“Gì đó?” Hermione thì thầm khẩn cấp hơn đằng sau nó

“Điều này có thể ư?” giọng Malfoy vui sướng một cách độc ác; một vài Tử thần thực tử lại tiếp tục cười. Lợi dụng lúc chúng cười, Harry thì thầm với Hermione, nó cố gắng mấp máy môi một cách ít nhất, “Phá vỡ những cái ngăn kéo”

“Dumbledore đã không nói với mày?” Malfoy lặp lại. “Điều này giải thích tại sao mày không đến sớm hơn, Potter, Chúa Tể Hắc Ám đã tự hỏi tại sao...”

“ – khi mình nói ‘Bây giờ’ – ”

“... mày không chạy ngay tới khi ngài chỉ cho mày nơi nó được giấu thông qua những giấc mơ của mày. Ngài nghĩ rằng sự tò mò có thể làm cho mày muốn biết chính xác nơi đó...”

“Hắn đã làm thế sao?” Harry nói. Nó đang cảm nhận hơn là nghe thấy Hermione đang nói lại thông điệp của nó với những người khác và nó cần tiếp tục nói để làm sao lảng các Tử thần thực tử. “Tại sao hắn muốn tôi đến và lấy nó?”

“Tại sao?” Malfoy nói với một vẻ ngờ vực. “Bởi vì mọi người chỉ được phép lấy quả cầu tiên tri của chính mình ra khỏi Sở Cơ Mật, Potter, Chúa Tể Hắc Ám đã phát hiện ra điều này khi ngài thử sử dụng người khác để lấy cắp cho ngài.”

“Tại sao hắn muốn lấy cắp quả cầu tiên tri về tôi?”

“Về cả hai, Potter, cả ông ta và mày... đã bao giờ mày tự hỏi tại sao Chúa Tể Hắc Ám đã cố gắng giết mày khi mày còn là một đứa bé?”

Harry nhìn chằm chằm vào kẽ hở của đôi mắt mà qua đó đôi mắt xám xịt của Malfoy đang phát ra một ánh lập loè. Có phải quả cầu tiên tri là nguyên nhân gây ra cái chết của cha mẹ nó, là nguyên nhân nó phải mang một vết sẹo hình tia chớp. Có phải câu trả lời cho tất cả vấn đề trên đang nằm trên tay của nó?

“Có phải ai đó đã làm ra quả cầu tiên tri về Voldemort và tôi?” nó khẽ nói, và nhìn chằm chằm vào Lucius Malfoy, các ngón tay của nó siết chặt hơn quả cầu thủy tinh trong tay. Quả cầu to hơn quả bóng Snitch và vẫn còn đầy những bụi bẩn. “Và hắn khiến tôi đến lấy cho hắn? Tại sao hắn không tự đến và lấy nó đi?”

“Tự đi lấy nó ư?” Bellatrix thốt lên, trong khi cười khúc khích một cách điên dại. “Chúa Tể Hắc Ám tới Bộ Pháp thuật, khi mà họ đã có nhả ý phớt lờ sự trở lại của ngài ư? Chúa Tể Hắc

Ám mà lại tự đi bộc lộ mình với lũ Thần Sáng trong lúc cả lũ vẫn đang lãng phí thời gian với ông anh họ yêu quý của tao hay sao ?"

"Vì vậy hắn đã muốn tôi làm công việc bắn thủ đó cho hắn". Harry nói. "giống như hắn đã sử dụng Sturgis để ăn cắp nó, và Bode.."

"Giỏi lắm, Potter, giỏi lắm..." Malfoy nói chậm rãi. "Nhưng Chúa Tể Hắc Ám biết rằng mày không ng...."

"BÂY GIỜ", Harry hét lên

Năm giọng nói khác nhau phía sau nó thét vang "REDUCTO!". Năm lời nguyên bay ra năm hướng khác nhau và những cái ngăn đối diện với họ phát nổ khi lời nguyên trúng đích; toà tháp lung lay về một bên khi hàng trăm quả cầu thủy tinh phát nổ, những bóng trắng hiện ra trong không khí và trôi nổi ở đó, âm thanh của chúng vọng lại từ những người biết rằng cái chết đã qua từ giữa dòng chảy của thủy tinh vỡ và những mảnh vụn của gỗ đang đổ xuống sàn.

"CHẠY!", Harry thét lên khi những cái ngăn lắc lư một cách không chắc chắn và những quả cầu thủy tinh bắt đầu rơi xuống dưới. Nó chụp lấy ống tay chiếc áo choàng của Hermione và kéo cô về phía trước, một tay nó che lên đầu để tránh những chiếc kệ thấp và hàng trăm mảnh thủy tinh vỡ đang ầm ầm rơi xuống. Một Tử thần thực tử lao lên phía trước qua đám mây bụi bắn nhưng Harry đã thúc khuỷu tay vào mặt hắn ta; Bọn chúng kêu thét lên khi những mảnh vỡ của những chiếc ngăn ầm ầm đổ xuống đầu chúng, những âm thanh khó hiểu và đứt đoạn của những nhà tiên tri vỡ ra từ những quả cầu của họ.

Harry tìm thấy một đường ra an toàn và nhìn thấy Ron, Ginny, và Luna đang chạy hết tốc lực phía sau nó; những cánh tay họ che đầu, thỉnh thoảng, một vật nặng đập trúng một bên mặt nó nhưng nó chỉ cúi đầu xuống và tiếp tục chạy nước rút; một cánh tay tóm được vai nó nhưng nó nghe thấy Hermione kêu lên: "STUPEFY!" và cánh tay đã buông nó ra ngay lập tức.

Tại nó đã ở phía cuối của hàng thứ 97; Harry rẽ phải và chạy nước rút; nó có thể nghe thấy những bước chân ở phía sau bên phải nó và giọng Hermione đang thúc giục Neville; nó chạy thẳng về phía trước qua cái cửa mà tại nó đã vào đang hé mở; Harry có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của cái chuông kêu chói tai; nó chạy hết tốc lực qua cái cửa, quả cầu tiên tri vẫn được giữ chặt an toàn trong tay và chờ cho đến khi những người khác vượt qua ngưỡng cửa nó đóng sầm cánh cửa phía sau họ lại.

"Colloportus!" Hermione vừa nói vừa thở hổn hển và cánh cửa tự đóng kín bằng một âm thanh im lặng kỳ quái.

"Những người khác ở đâu?" Harry hỏi

Nó đã nghĩ là Ron, Luna và Ginny đã ở phía trước, rằng tại nó đang chờ trong căn phòng này nhưng không có ai ở đây cả.

"Chắc là các bạn ấy đã bị lạc đường!" Hermione thì thào, sự kinh hoàng vẫn còn trên nét mặt cô.

“Nghe này!” Neville thì thầm

Những bước chân và những âm thanh vang lên từ phía sau cánh cửa vừa được đóng kín; Harry áp tai vào cửa và nghe thấy Lucius Malfoy la lên, “Bỏ ra Nott, bỏ nó ra – làm nó bị thương cũng chẳng có ý nghĩa gì và không thể so sánh được việc để mất quả cầu tiên tri. Jugson, quay lại đây, chúng ta cần tổ chức lại! Chúng ta sẽ chia thành từng cặp và tìm kiếm; và đừng có quên là hãy lịch sự với Potter cho đến khi chúng ta có được quả cầu tiên tri, mà có thể giết những người khác nếu thấy cần thiết; Bellatrix, Rodolphus đi sang trái; Crabbe, Rabastan, sang phải – Jogson, Dolohov đi thẳng về phía cánh cửa phía trước – Macnair và Avery qua bên này – Rookwood, đàng kia – Mulciber, theo tao!”

“Chúng ta sẽ làm gì?” Hermione hỏi Harry trong tâm trạng lo sợ,

“Chúng ta sẽ không đứng đây để đợi chúng tìm ra chúng ta” Harry nói, “Hãy tránh xa cánh cửa này”. Họ cố gắng chạy một cách im lặng, qua cái chuông đang kêu ầm ĩ, nơi quả trứng nhỏ đang được ấp và tiến về hướng cái cửa tròn ra hành lang ở phía xa cuối phòng. Khi gần tới đó, Harry nghe thấy cái gì đó đang đập mạnh vào cánh cửa mà Hermione đã làm phép đóng lại.

“Tránh sang một bên!” một giọng nói cất lên, “Alahomora!”

Harry, Hermione và Neville chui xuống gầm bàn khi cánh cửa mở ra. Họ nhìn thấy phía dưới chiếc áo choàng của hai Tử thần thực tử đang tiến lại gần; chúng di chuyển rất nhanh chóng.

“Có thể bọn chúng chạy thẳng ra đại sảnh”, một giọng lỗ mãng cất lên.

“Kiểm tra gầm bàn”, một giọng khác nói

Harry nhìn thấy đầu gối của các Tử thần thực tử khụy xuống; nó chìa đầu đưa thần ra ngoài từ phía dưới gầm bàn và kêu lên: “STUPEFY!”

Một tia sáng đỏ đánh trúng Tử thần thực tử gần nhất, đánh văng hẳn ra phía sau trúng vào một chiếc đồng hồ, nhưng Tử thần thực tử thứ hai đã nhảy sang một bên và chìa đầu thần của hắn vào Hermione đang bò ra ngoài gầm bàn.

“AVADA-”

Harry lao người qua sàn nhà và tóm lấy chân của Tử thần thực tử làm cho hắn không đứng vững và tay hắn bị lệch hướng. Neville hất đổ chiếc bàn, trở cây đầu thần về phía hai người đang vật lộn và hét lên:

EXPELLIARMUS!

Cả đầu thần của Harry và tên Tử thần thực tử tuột khỏi tay họ và bay vút về phía cửa Đại sảnh; cả hai bò trên mặt đất để lấy lại đầu thần, tên Tử thần thực tử ở phía trước, Harry bỏ sát theo sau; Neville thì đứng sững như trời chồng, kinh sợ về điều mình vừa làm.

“Tránh ra xa, Harry!” Neville hét lên với ý định rõ ràng là sửa chữa lại lỗi lầm vừa gây ra

Harry lao nhanh sang một bên khi Neville đưa tay lên và la lên: STUPEFY!

Một tia sáng đỏ bay thẳng qua vai phải của Tử thần thực tử và đập trung vào một ngăn tủ thủy tinh đựng đầy những đồng hồ thủy tinh khác nhau ở bức tường phía trước; cái ngăn tủ đổ ập xuống sàn nhà và nổ tung, những mảnh thủy tinh văng khắp nơi, những phần còn nguyên vẹn bắn cả lên trên tường và lại rơi xuống vỡ tan.

Tên Tử thần thực tử vồ lấy đũa thần đang nằm bên cạnh quả chuông lấp lánh trên mặt đất. Harry cúi xuống dưới một chiếc bàn khác khi tên này quay lại; hắn không thể nhìn được vì mặt nạ của bị tuột ra. Hắn dùng tay còn lại xé toạc mặt nạ và hét lên: “STUP-”

“STUPEFY!”, Hermione la lên. Một tia sáng màu đỏ đánh trúng giữa ngực tên Tử thần thực tử khiến hắn bị đóng băng, cánh tay hắn vẫn giơ lên, cây đũa thần của hắn rơi xuống sàn phát ra một tiếng kêu loảng xoảng và hắn ta đổ sập về phía cái chuông ở phía sau. Harry nghĩ rằng hắn sẽ ngã vào đồng thủy tinh và đẩy quả chuông trên sàn về phía sau nhưng thay vì thế hắn ngã sõng soài trên mặt bàn, đầu hắn chìm xuống qua bề mặt của quả chuông.

“Accio!” Hermione kêu lên.. Cây đũa thần của Harry bay từ góc nhà vào tay cô, cô ném nó cho Harry.

“Cám ơn”, Harry nói, “Nào, hãy ra khỏi - ”

“Nhìn kia!” Neville kêu lên khiếp sợ. Nó nhìn chăm chăm vào cái đầu của Tử thần thực tử trong quả chuông.

Cả 3 người lại nâng đũa thần lên nhưng không ai động đậy, họ nhìn chăm chăm, miệng há hốc hoảng sợ khi chứng kiến điều đang xảy ra với cái đầu của hắn. Nó đang co lại rất nhanh và ngày càng tiến triển, râu và bộ tóc đen rụt vào bên trong đầu lâu của hắn; má hắn trở nên nhẵn nhụi, đầu lâu tròn và được bao phủ bởi một đám lông tơ...

Một cái đầu trẻ con mọc lên một cách kỳ cục ở chính giữa cổ của Tử thần thực tử như hắn đang đấu tranh để bắt đầu lại từ đầu; nhưng ngay cả khi họ nhìn, mồm há hốc, cái đầu bắt đầu mọc ở vị trí trước đây của nó; mái tóc đen mọc lên từ cái đầu và cảm...

“Đó là Thời gian”, Hermione nói trong sự khiếp sợ, “Thời gian...”

Tử thần thực tử lại lắc cái đầu xấu xí của hắn, cố gắng làm sạch nó nhưng trước khi hắn có thể tự kéo đầu mình ra nó lại bắt đầu trở lại tuổi thơ một lần nữa.

Có một âm thanh hét lên từ một căn phòng gần đó, sau đó là một tiếng đổ vỡ và một tiếng hét.

“RON?” Harry kêu lên và bừng tỉnh trước hiện tượng chuyển đổi kỳ quặc trước mắt họ. “GINNY? LUNA?”

“Harry!” Hermione la lên.

Tên Tử thần thực tử đã kéo được đầu ra khỏi cái chuông. Hắn xuất hiện trong bộ dạng quái lạ, cái đầu trẻ con bé tí của hắn nói oang oang, cánh tay cứng nhắc của hắn giơ lên đập loạn xạ về mọi hướng một cách nguy hiểm, suýt nữa trúng vào Harry vừa mới cúi nhanh xuống để tránh. Harry nâng đũa thần lên nhưng nó ngạc nhiên khi thấy Hermione giữ tay nó lại.

“Cậu có thể làm đứa bé bị thương!”

Không có thời gian để tranh cãi về điều này, Harry có thể nghe thấy những bước chân vang lên rõ hơn từ Đại sảnh và biết rằng đã quá muộn; rằng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Đi nào!” nó nói và bỏ mặc cái đầu trẻ con xấu xí của Tử thần thực tử đã gây kinh ngạc cho tụi nó lại phía sau, cả bọn tiến về cánh cửa dẫn ra hành lang tối om đã mở ở đầu kia căn phòng.

Khi đã chạy được một nửa đường, Harry nhìn qua cánh cửa mở và thấy thêm 2 Tử thần thực tử đang chạy ngang qua căn phòng tối về phía tụi nó; đổi hướng sang trái, nó đột ngột rẽ vào một căn phòng nhỏ tối om, lộn xộn và đóng sầm cánh cửa phía sau họ.

“COLLO-”, Hermione bắt đầu nhưng trước khi cô kịp đọc xong, cánh cửa đã bị phá tung và 2 Tử thần thực tử đã lao vào bên trong.

Với một âm thanh vui mừng, cả hai kêu lên: IMPEDIMENTA!

Harry, Hermione và Neville bị đánh bật về phía sau, Neville bị đánh bật qua chiếc bàn và không nhìn thấy đâu nữa, Hermione bị va mạnh vào một tủ sách và ngay lập tức bị những quyển sách nặng đè vào người; đầu Harry bị đập mạnh vào bức tường đá phía sau nó, những ánh sáng nhỏ xuất hiện trước mắt nó làm cho nó bị choáng váng một lúc.

“Chúng tôi đã bắt được nó!” một Tử thần thực tử đứng gần Harry kêu lên, “Trong một văn phòng - ”

“SILENCIO!”, Hermione kêu lên và giọng của Tử thần thực tử tắt ngấm. Hắn tiếp tục nói qua cái lỗ hổng trên mặt nạ những không có âm thanh nào phát ra. Hắn ta bị đẩy mạnh sang một bên bởi Tử thần thực tử thứ 2.

“PETRIFICUS TOTALUS!”, Harry hét lên khi Tử thần thực tử thứ 2 nâng đứa thần lên. Tay và chân của hắn bị khoá vào nhau và hắn ngã về phía trước, đập mặt vào cái thảm dưới chân Harry, cứng đờ như một con thuyền và không thể cử động

“Tốt lắm, Ha- ”

Nhưng Tử thần thực tử mà Hermione vừa mới làm bị câm đã bất ngờ thực hiện một sự di chuyển phi thường với cây đuũa thần của hắn; một vệt trông như ngọn lửa màu tím đánh trúng ngực Hermione. Cô kêu lên “Ồ” đầy ngạc nhiên và ngã gục xuống sàn nằm bất động.

“HERMIONE!”

Harry quỳ xuống bên cạnh cô khi Neville đang cố gắng lê bước về phía cô từ phía dưới chiếc bàn, cây đuũa thần được giữ phía trước nó. Tử thần thực tử đá mạnh vào đầu Neville khi nó xuất hiện, cú đá làm chiếc đuũa thần của Neville bị gãy làm đôi và trúng mặt nó. Neville kêu lên đau đớn và lùi lại, che miệng và mũi. Harry nhìn quanh, đuũa thần của nó giờ cao và nó nhìn thấy tên Tử thần thực tử đã xé toạc chiếc mặt nạ của hắn và đang trở thẳng đuũa thần vào Harry, và nó đã nhận ra khuôn mặt dài, tái nhợt và méo mó từ tờ Nhật báo Tiên tri: Antonin Dolohov, tên phù thủy đã giết Prewett.

Dolohov cười toe toét, với cánh tay còn rỗi, hắn chỉ vào quả cầu tiên tri vẫn được nắm chặt trong tay Harry, vào hắn và sau đó là Hermione. Mặc dù hắn không thể nói nhưng ý đồ của hắn rất rõ ràng. Đưa cho hắn quả cầu tiên tri hoặc là nó sẽ bị giống như cô ta...

Harry nói: “Nếu mày không giết bọn tao, tao sẽ đưa nó cho mày!”

Một ý nghĩ hoảng loạn trong đầu đã làm Harry không thể suy nghĩ đúng đắn; nó đặt một tay lên vai vẫn còn ấm của Hermione, nhìn cô với vẻ lo lắng: đừng để cô chết, đừng để cô chết, đó là lỗi của mình nếu cô bé chết.

“Bạn đang làm gì vậy, Harry” giọng Neville vang lên từ dưới bàn, cánh tay bỏ xuống để lộ ra cái mũi bị gãy và máu đang chảy xuống từ miệng nó và nói: “Đừng đưa nó cho hắn!”

Sau đó có một tiếng động ở phía ngoài cánh cửa và Dolohov nhìn qua vai hắn: đứa trẻ - cái đầu của Tử thần thực tử đã xuất hiện ở cửa, cái đầu đó nói oang oang, nắm đấm của hắn vẫn đập một cách không thể điều khiển được vào mọi thứ xung quanh hắn. Harry chớp lấy cơ hội này:

PETRIFICUS TOTALUS!

Câu thần chú đánh trúng Dolohov trước khi hắn kịp ngăn chặn nó và hắn đổ vật về phía trước đè ngang lên đồng đội của hắn, cả 2 bọn chúng cứng ngắc như những chiếc thuyền và không thể di chuyển được tí nào.

“Hermione” Harry nói và giữ cô khi cái đầu trẻ con của Tử thần thực tử vẫn đang mò mẫm xung quanh. “Hermione, tỉnh lại...”

“Hắn đã làm gì cô ấy vậy?” Neville nói, nó lê bước ra khỏi dưới chiếc bàn và quỳ xuống phía bên kia cô bé, máu vẫn chảy từ chỗ bị sưng lên của chiếc mũi

“Mình không biết...”

Neville nắm lấy cổ tay Hermione

“Vẫn còn đập, Harry, mình chắc chắn đấy”

Như một cơn sóng đánh tan sự buồn rầu rằng mình đã hành động thiếu suy nghĩ, Harry nói:

“Bạn ấy còn sống chứ?”

“Ừ, mình nghĩ thế”

Có một khoảng thời gian chờ đợi khi Harry lắng nghe âm thanh của những bước chân nhưng tất cả những gì nó có thể nghe được là tiếng khóc và mò mẫm của cái đầu trẻ con của Tử thần thực tử ở căn phòng bên cạnh.

“Neville, chúng ta không xa cửa thoát ra đâu” Harry thì thào, “Chúng ta sẽ tới căn phòng tròn kia... nếu chúng ta có thể để cho cậu đi ra đó được và tìm ra cánh cửa đứng trước khi có thêm bất kỳ Tử thần thực tử nào đến, mình đánh cược là cậu có thể đưa Hermione ra hành lang và vào trong thang... sau đó cậu có thể tìm được ai đó... và báo động...”

“Còn cậu sẽ làm gì?” Neville nói, mũi nó nhăn lại và không bằng lòng với Harry.

“Mình sẽ đi tìm những người khác” Harry nói

“Mình sẽ đi tìm họ cùng với nó”, Neville nói kiên quyết

“Nhưng Hermione – “

“Chúng ta sẽ đưa bạn ấy đi cùng”, Neville nói, “Mình sẽ ẵm bạn ấy ẵm đâu đánh nhau tốt hơn mình...”

Nó đứng dậy và tóm lấy một cánh tay của Hermione, giận dữ nhìn Harry đang đứng lưỡng lự, rồi tóm nốt lấy tay kia và đưa thân hình ẻo lả của Hermione qua vai.

“Chờ đã” Harry nói, nó cầm đĩa thần của Hermione lên và đặt nó vào tay Neville, “Tốt hơn cậu nên cầm cái này.”

Neville vút nốt nửa chiếc đĩa thần đã bị gãy và tụi nó tiến chầm chậm về phía cái cửa.

“Bà tôi sẽ giết tôi mất” Neville nói, máu nhỏ xuống thành giọt từ chiếc mũi khi nó nói, “Đó là đĩa thần của ông nội tôi.”

Harry ló đầu ra khỏi cửa và nhìn xung quanh một cách cẩn thận. Cái đầu của Tử thần thực tử vẫn đang la hét và đập phá đồ vật, làm đổ chiếc đồng hồ cổ, lật đổ chiếc bàn, nói oang oang và làm xáo trộn mọi thứ, trong khi đó chiếc vỏ trong như thủy tinh mà giờ Harry đoán là chứa đựng sự Quay vòng thời gian lại tiếp tục rơi xuống, vỡ tan và tự khôi phục trên bức tường phía sau.

“Hắn ta sẽ không chú ý đến chúng ta đâu” nó thì thầm, “Đi nào, nhớ đi ngay sau mình...”

Tụi nó đi rón rén ra khỏi văn phòng và quay trở lại cánh cửa đi ra hành lang tối om giờ đây dường như hoàn toàn vắng vẻ. Tụi nó tiến từng bước về phía trước, Neville bước đi chập chững vì sức nặng của Hermione; cánh cửa của căn phòng Thời gian lắc lư phía sau tụi nó và những bức tường bắt đầu quay. Những cơn gió thổi vào đầu Harry từ phía sau dường như làm cho nó đứng không vững; nó đưa mắt nhìn xung quanh cho đến khi những bức tường không còn di chuyển nữa. Harry nhìn thấy chữ thập lửa của Hermione đang mờ đi trên những cánh cửa.

“Chúng ta sẽ đi đường nào đây?”

Nhưng trước khi họ có thể quyết định xem là đi đường nào, một cánh cửa bên phải bật mở ra và có 3 người bước ra.

“Ron!” Harry kêu lên và bước nhanh về phía họ. “Ginny - mọi người ở đó chứ?”

“Harry”, Ron nói và cười một cách yếu ớt, đi lảo đảo về phía trước, tóm lấy phía trước áo choàng của Harry và nhìn Harry bằng ánh mắt không tập trung: “Cậu ở đây,... ha ha ha... cậu trông ngộ quá,... Harry,... cậu trông thật nhếch nhác...”

Khuôn mặt Ron trắng bệch và một chất màu sẫm đang chảy xuống từ khoe miệng nó. Sau đó đầu gối nó khuỵu xuống nhưng nó vẫn giữ chặt chiếc áo choàng của Harry làm cơ thể Harry bị kéo xuống cong như cánh cung.

“Ginny?” Harry hỏi sợ hãi, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhưng Ginny lắc đầu, thở hỗn hển và giữ chặt mắt cá chân.

“Mình nghĩ là cô ấy bị vỡ mắt cá chân, mình đã nghe thấy cái gì đó bị gãy” Luna thì thầm, cúi xuống phía Ginny. Dường như cô bé là người duy nhất không bị đau.

“Bốn Tử thần thực tử đã đuổi theo bọn em trong một căn phòng tối đầy các hành tinh, đó là một nơi bỏ không, đôi lúc cả bọn trôi nổi trong bóng đêm.”

“Harry, chúng tớ đã nhìn thấy Uranus rất gần”, Ron nói và vẫn cười yếu ớt. “Biết không, Harry?” bọn tớ đã nhìn thấy Uranus – ha ha ha -

Một bong bóng máu xuất hiện ở khoé miệng Ron và vỡ tan.

“- hơn nữa, một trong số bọn chúng đã tóm lấy chân Ginny, em đã sử dụng "Lời nguyện Đánh Bật" và đánh cho nó tá hỏa tam tinh nhưng...”

Luna ra hiệu một cách tuyệt vọng về Ginny, hơi thở của cô dường như rất yếu, mắt Ginny vẫn nhắm chặt.

“Còn Ron thì sao?” Harry hỏi trong khi Ron vẫn tiếp tục cười khúc khích, tay vẫn tóm chặt phía trước áo choàng của Harry.

“Em không biết là họ đã đánh anh ấy bằng thứ gì” Luna buồn bã nói “nhưng anh ấy trở nên khác lạ, em đã rất khó khăn để kéo anh ấy đi theo”

“Harry” Ron nói và kéo tai Harry xuống sát miệng nó và vẫn cười yếu ớt, “cậu biết cô bé này là ai không Harry? Cô ta là Loony... Loony Lovegood.... ha ha ha”

“Chúng ta phải rời khỏi đây” Harry nói lại, “Luna, em có thể giúp Ginny chứ?”

“Được” Luna nói, cài chiếc đĩa thần ra sau tai và vòng một tay qua eo Ginny kéo cô lên.

“Chỉ là mắt cá chân thôi mà, em có thể tự làm được mà”, Ginny nôn nóng nói, nhưng ngay sau đó, cô bị ngã về một bên và phải tóm lấy Luna để đứng vững. Harry kéo tay Ron qua vai mình như vài tháng trước đây nó đã kéo tay Dudley. Nó nhìn xung quanh: tại nó chỉ có một phần mười hai cơ hội để tìm ra đúng cánh cửa ra ngoài trong lần đầu tiên.

Nó kéo Ron về phía một cách cửa; tại nó chỉ cách cánh cửa đó một vài bước chân khi một cánh cửa khác trong sảnh bật tung ra và 3 Tử thần thực tử bước vào, dẫn đầu là Bellatrix Lestrange.

“Chúng ở đây!” Cô ta la lên.

Những lời nguyện Stunning Spell bắn ngang qua căn phòng, Harry đã thành công trong việc vượt qua cánh cửa phía trước, nó đẩy Ron ra và cúi xuống phía sau để giúp Neville với Hermione, tại nó vượt qua được ngưỡng cửa đúng lúc Bellatrix đâm sầm vào cánh cửa.

“COLLOPORTUS!”, Harry kêu lên và nghe thấy 3 cơ thể đâm sầm vào mặt kia của cánh cửa.

“Không sao cả!” một giọng đàn ông cất lên. “Còn đường khác để vào – Chúng ta đã tóm được chúng, Chúng ở đây!”

Harry nhìn xung quanh, tụi nó đã quay trở lại phòng Trung tâm và chắc chắn là có những cánh cửa xung quanh các bức tường. Nó có thể nghe thấy những bước chân ở đại sảnh phía sau họ và có thêm rất nhiều những Tử thần thực tử đang chạy đến và tham gia vào nhóm đầu tiên.

Luna - Neville – giúp mình!

Ba đứa đi một vòng tròn xung quanh căn phòng, đóng kín những cánh cửa mà tụi nó đã đi vào, Harry đâm sầm vào một cái bàn và lăn qua mặt bàn trong sự vội vàng đi tới cánh cửa tiếp theo.

colloportus!"

Có tiếng bước chân dọc theo phía sau của các cánh cửa, cứ chốc chốc một thân hình khá nặng lại lao đập vào đó, cánh cửa kêu kẹ kẹ và rung lên; Luna và Neville bỏ bùa các cánh cửa ở bức tường đối diện, sau đó khi Harry tới được đầu căn phòng, nó nghe thấy Luna kêu:

Collo— aaaaaaaaargh...

Nó quay lại đúng lúc nhìn thấy cô bé bay ngang qua không trung; năm Tử thần thực tử đang tràn vào phòng qua cánh cửa mà cô đã không đi tới đúng lúc; Luna đập vào một chiếc bàn, trượt qua mặt bàn rơi xuống sàn và nằm bất động giống như Hermione.

“Bắt Potter!” Bellatrix hét lên và chạy lại chỗ nó; nó né tránh cô ta và chạy nước rút quay lại căn phòng; nó còn an toàn chừng nào bọn người đó còn nghĩ rằng bọn chúng có thể làm vỡ quả cầu tiên tri.

“Này!” Ron vừa nói vừa cười khi đang lảo đảo trên đôi chân của mình và bước đi chao đảo như người say rượu về phía Harry, “Này Harry, có các bộ não ở đây, ha ha ha, điều đó có kỳ lạ không Harry?”

“Ron tránh ra ngay, nằm xuống - ”

Nhưng Ron đã trở đầu thần về phía chiếc bể.

“Harry, bạn yêu quý, chúng là những bộ não đấy, nhìn kìa, ACCIO BRAIN!”

Sự chuyển động của các sự vật dường như đóng băng lại. Harry, Ginny và Neville và các Tử thần thực tử quay lại để nhìn lên đỉnh của chiếc bể khi một bộ não bất ngờ xuất hiện từ chất lỏng màu xanh giống như một con cá đang bơi: trong một lúc, mọi thứ dường như ngừng lại; sau đó nó bay về phía Ron, xoay tròn và trông như một dải ruy băng đang di chuyển và tạo ra các hình thù, tách ra và cuộn vào như một cuộn phim -

“Ha ha ha, Harry, hãy nhìn kìa”, Ron nói và nhìn nó phun ra những bộ phận bên trong, “Harry, hãy đến và động vào chúng đi, mình đánh cược là nó rất kỳ lạ -”

RON, KHÔNG!

Harry không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ron chạm vào các xúc tu của những ý nghĩ đang bay phía dưới của bộ não nhưng nó chắc chắn rằng đó sẽ không phải là điều tốt lành gì. Nó lao về phía trước nhưng Ron đã chạm vào bộ não bằng hai cánh tay của mình.

Ngay khi chúng chạm vào da nó, những xúc tu bắt đầu quấn lấy hai tay Ron như một chiếc áo choàng.

“Harry, nhìn điều gì xảy ra này – không, không, tôi không thích nó, không, dừng lại, dừng lại”

Nhưng những dải ruy băng nhỏ tiếp tục quấn quanh ngực Ron, nó kéo mạnh và gỡ chúng khi bộ não kéo căng chống lại nó giống như cơ thể của một con bạch tuộc.

“Diffindo!” Harry kêu lên, cố gắng cắt rời những xúc tu đang quấn quanh Ron trước mắt nó nhưng chúng đã không bị bẻ gãy. Ron đã buông xuôi, thất bại hoàn toàn trước những cái dai quấn quanh người

“Harry, nó sẽ làm anh ấy ngạt thở mất!”, Ginny kêu lên khi vẫn bất động trên sàn vì bị vỡ mắt cá chân; sau đó một tia sáng đỏ từ đũa thần của một Tử thần thực tử bay tới và đánh trúng mặt cô bé. Cô bị đánh lật sang mặt bên kia và nằm bất tỉnh.

STUBEFY! Neville kêu lên, xoay chiếc đũa của Hermione thành hình vòng tròn và lượn sóng hướng vào những Tử thần thực tử đang đến gần. “STUBEFY, STUBEFY!”

Nhưng đã không có điều gì xảy ra.

Một Tử thần thực tử bắn lời nguyên Stunning Spell về phía Neville nhưng nó cách nó vài inch. Harry và Neville bây giờ chỉ còn hai người chống lại năm Tử thần thực tử, hai tên trong số bọn chúng bắn những tia sánh màu bạc giống như những mũi tên về phía tụi nó nhưng bị trượt và để lại một cái hố trên tường phía sau. Harry bắt đầu chạy và Bellatrix Lestrange đuổi theo nó; vừa giơ quả cầu tiên tri lên trên đầu nó vừa chạy nước rút quay trở lại căn phòng; tất cả những gì nó có thể nghĩ bây giờ là làm mọi thứ để thu hút các Tử thần thực tử ra xa khỏi những người khác.

Điều này dường như có hiệu quả, bọn chúng đuổi theo sau nó, đập những chiếc ghế và bàn nhưng không dám liều lĩnh đánh trúng nó vì sợ làm vỡ quả cầu và nó lao qua chiếc cửa duy nhất vẫn còn mở, cánh cửa mà qua đó những Tử thần thực tử đã đi vào; trong thâm tâm nó cầu chúa rằng Neville sẽ ở lại với Ron và tìm ra cách gì đó để giải thoát cho nó ta. Nó chạy một vài feet vào trong căn phòng mới và cảm thấy sàn nhà biến mất...

Nó bị ngã xuống từng bậc đá dốc đứng, bậc này qua bậc khác, nẩy lên ở từng bậc cho đến bậc cuối cùng và việc va đập làm cho nó không thể thở được, lưng nó nằm xuống một cái chỗ lõm trên sàn, chỗ cái vòm cửa hồi nãy. Toàn bộ căn phòng rung lên vì tiếng cười của các Tử thần thực tử, nó nhìn quanh và thấy 5 tên đã ở trong căn phòng trung tâm đi xuống về phía nó trong khi thêm nhiều tên khác xuất hiện từ những cánh cửa khác và đang tiến lại gần. Harry cố đứng dậy mặc dù hai chân nó đang run lên một cách tẻ nhạt và rõ ràng chúng không ủng hộ nó: quả cầu tiên tri vẫn không hề bị vỡ nằm trong tay trái nó, cây đũa thần được nắm chặt trong tay phải. Nó quay ra đằng sau, nhìn xung quanh nhưng vẫn để mắt đến

bọn Tử thần thực tử. Cái chân phía sau của nó chạm vào một vật rắn nào đó: nó đã chạm vào những cái bệ của cái vòm. Nó nhảy ra sau lên trên nó.

Các Tử thần thực tử bất động nhìn nó chằm chằm. Một số bọn chúng thở hỗn hển. Dolohov vẫn trong tình trạng tồi tệ do hậu quả của lời nguyền Trói Buộc liếc nhìn một cách đều cẳng, đưa thần của hắn trở thẳng vào mặt Harry.

“Potter, trò chơi của mày đã hết.” Lucius Malfoy lè nhè và kéo mặt nạ ra, “bây giờ hãy ngoan ngoãn đưa tao quả cầu tiên tri.”

“Hãy để cho những người khác đi, tôi sẽ đưa nó cho ông!” Harry nói một cách liều lĩnh.

Một vài Tử thần thực tử cười lớn.

“Mày không ở vị trí có thể thương lượng được, Potter” Lucius Malfoy nói, khuôn mặt tái nhợt của hắn đầy vẻ hài lòng. “Mày nhìn này, bọn tao có 10 người còn mày chỉ có một mình... hay là thậm chí Dumbledore không dạy mày biết đếm?”

“Bạn ấy không chỉ có một mình!” một giọng nói vang lên phía trên đầu bọn chúng, “Bạn ấy còn có ta!”

Trái tim Harry chìm xuống: Neville đang bước xuống những bậc thanh bằng đá về phía họ, chiếc đĩa thần của Hermione được cầm chắc trong cánh tay run rẩy của cậu ta.

“Neville – không – quay trở lại chỗ Ron - ”

STUBEFY! Neville lại kêu lên và trở đĩa thần vào từng Tử thần thực tử đang quay lại “STUBEFY! STI/BE—”

Một trong những Tử thần thực tử lớn nhất tóm lấy Neville từ phía sau, giữ chặt hai cánh tay nó về một phía. Nó vùng vẫy và phản kháng lại; một vài Tử thần thực tử lại cười.

“Longbottom có phải không?” Lucius Malfoy nhếch mép, “nào, bọn tao đã làm cho bà mày mất gia đình... cái chết của mày sẽ không gây sốc cho mẹ ta”

“Longbottom?” Bellatrix lặp lại và một nụ cười độc ác nở ra trên khuôn mặt hốc hác của mẹ. “Tại sao, tao đã rất vui mừng khi gặp bố mẹ mày, thằng nhóc.”

“Tao hy vọng mi cũng sẽ bị như thế!” Neville la lên, và nó thấy rằng thật khó mà chống lại những tên bắt nó đang đứng xung quanh, một Tử thần thực tử nói: “Ai đó hãy làm cho nó bất tỉnh!”

“Không... không... không...” Bellatrix nói. Trông cô ta đang rất xúc động, đang ở trong tình trạng bị kích thích khi cô liếc mắt qua Harry, sau đó quay lại Neville. “Không, hãy xem Longbottom có thể chịu đựng được bao nhiêu lâu trước khi nó bị bẻ gãy giống như bố mẹ nó... trừ phi Potter muốn đưa cho chúng ta quả cầu tiên tri.”

“Đừng đưa nó cho bọn chúng!” Neville nói, nó giẫy dụa và chống lại khi Bellatrix kéo nó và tên đang giữ nó lại gần hắn, đĩa thần của hắn vung lên. “Đừng đưa nó cho bọn chúng, Harry!”

Bellatrix vung đĩa thần lên: “Crude”

Neville la lên, hai chân nó bị kéo lên đến tận ngực vì thế mà tên Tử thần thực tử đang giữ nó ngay lập tức thả nó xuống sàn. Tên Tử thần thực tử thả nó ra và nó nằm ra sàn, bị co rút và la hét trong sự đau khổ.

“Đó mới chỉ là một chút thưởng thức!” Bellatrix nó, vung đũa thần lên và âm thanh la hét của Neville dừng lại và nó nằm thõn thớt phía dưới chân cô ta. Cô ta quay lại và nhìn Harry, “Nào, Potter đưa cho bọn tao quả cầu tiên tri hoặc là mày sẽ nhìn nó bạn bé nhỏ của mày chết từ từ!”

Harry không suy nghĩ gì nữa, không có sự lựa chọn nào khác. Quả cầu tiên tri đang nóng lên trong tay nó và nó đưa nó ra. Malfoy nhảy về phía trước để chụp lấy nó.

Ngay lúc đó, thêm hai cánh cửa nữa phía trên họ mở toang và thêm năm người chạy vào căn phòng: Sirius, Lupin, Moddy, Tonks và Kingsley.

Malfoy quay lại vung đũa thần nhưng Tonks đã đánh một lời nguyện Stunning Spell trúng hần. Harry đã không chờ đợi tình huống bọn họ có thể gặp nhau này, nhưng nó nhảy xuống khỏi cái bực. Những Tử thần thực tử hoàn toàn quần trí bởi sự xuất hiện của những thành viên trong Hội, những người ở phía trên đang bắn một cơn mưa những lời nguyện xuống chúng khi chúng nhảy từng bước về phía sàn thấp hơn. Qua nhưng thân thể đang lao tới, và nhờ chút ánh sáng loé lên, Harry có thể nhìn thấy Neville đang bò dọc. Nó khéo léo né tránh một tia sáng đỏ và lao nhanh tới chỗ Neville.

“Cậu không sao chứ?” Harry nói, một lời nguyện khác bay vút đến cách đầu tui nó vài inch.

“Ừ” Neville nói và cố gắng đứng lên.

“Còn Ron thì sao?”

“Mình nghĩ là bạn ấy vẫn ổn - bạn ấy vẫn đánh nhau với bộ não khi mình đi - ”

Sàn đá giữa tui nổ bị nổ vì bị một lời nguyện đánh trúng để lại một hố sâu, nơi mà tay của Neville còn đặt ở đó vài giây trước; cả hai bò ra khỏi nơi đó, bỗng nhiên một cánh tay mập mập đưa ra từ một nơi nào đó, tóm lấy quanh cổ Harry và kéo nó thẳng lên làm cho những ngón chân Harry không chạm đất.

“Đưa nó cho tao”, một giọng nói vang lên trong tai nó “đưa cho tao quả cầu tiên tri - ”

Người đàn ông ẩn chặt lấy khí quản của Harry, làm cho nó không thể thở được. Qua đôi mắt đang nhạt nhoà nó nhìn thấy Sirius đang đấu tay đôi với một Tử thần thực tử cách họ khoảng 10 feet; Kingsley đang đánh nhau với hai người cùng một lúc; Tonks vẫn cách hàng ghế nửa đường, đang đánh những lời nguyện xuống Bellatrix – dường như không có ai nhận ra rằng Harry sắp chết. Nó quay đũa thần về phía người đàn ông nhưng nó không còn hơi sức để nói ra câu thần chú và cánh tay còn rỗi của người đàn ông mò mẫm về phía cánh tay mà Harry đang cầm quả cầu tiên tri.

AARGH!

Neville từ đâu hiện ra tấn công một cách bất ngờ, không có khả năng đọc rõ ràng câu thần chú nó đâm mạnh cây đũa thần của Hermione vào hốc mắt của chiếc mặt nạ tên Tử thần

thực tử đang đeo. Tên Tử thần thực tử buông Harry ra và tru lên đau đớn. Harry xoay đũa quanh mặt hắn và nói trong khi thở hổn hển:

STUPEFY!

Tên Tử thần thực tử lật úp về phía sau và chiếc mặt nạ tuột ra; đó là Macnair, Buckbeak có thể đã bị giết, một mắt hắn sưng lên đỏ ngầu.

“Cám ơn cậu!” Harry nói với Neville và kéo nó ta sang một bên khi Sirius và một tên Tử thần thực tử lão đảo đi qua; cuộc đấu tay đôi dữ dội đến mức những chiếc đũa thần của họ mờ đi; sau đó Harry đâm phải một vật gì đó tròn, rắn chắc và nó trượt chân ngã. Trong một thoáng nó nghĩ là mình đã làm vỡ quả cầu tiên tri nhưng sau đó nó nhìn thấy con mắt phép thuật của Moody đang xoay tròn ra xa trên sàn nhà.

Quả cầu tiên tri đang nằm bên cạnh nó; máu vẫn chảy trên đầu, và kẻ tấn công nó đang đuổi theo Harry và Neville: Dolohov, khuôn mặt xám xịt nhăn nhó đầy vẻ vui mừng.

Tarantallegra! hắn hét lên, đũa thần trở thẳng vào Neville và ngay lập tức làm hai chân nó nhảy điên cuồng, không thể giữ cân bằng được và làm nó lại ngã xuống sàn nhà. “Nào, Potter”

Hắn làm một động tác vẩy đũa dữ dội giống như đã sử dụng với Hermione đúng lúc Harry la lên: “Protege/” (Bảo vệ !)

Harry cảm thấy cái vệt gì đó ngang mặt nó giống như một vết dao cùn; lực đẩy đánh nó nghiêng sang bên và nó ngã đè lên cái chân đang co giật của Neville nhưng phép thuật bảo vệ đã hạn chế điều tồi tệ nhất của lời nguyền.

Dolohov lại vung đũa thần lên: “Accio proph-”

Sirius từ đâu di chuyển đến, nện mạnh vào Dolohov bằng vai của mình và đẩy hắn bắn ra nơi khác. Quả cầu tiên tri lại tuột ra khỏi những đầu ngón tay Harry nhưng nó đã giữ chặt được nó. Lúc này Sirius và Dolohov đang đấu tay đôi, đũa thần của họ phát sáng như những thanh kiếm, những tia sáng bay ra từ đầu đũa thần của họ.

Dolohov vẩy mạnh đũa giống như hắn đã làm với Harry và Hermione. Harry nhảy bật lên và kêu to: “Petrificus Totalus! (Tê liệt toàn bộ) ”. Một lần nữa, hai tay và hai chân của Dolohov bị khoá lại với nhau và hắn bị lật úp về phía trước, nằm xuống đấm với một tiếng đổ ầm xuống ở sau lưng.

“Tuyệt đó!” Sirius kêu lên, ấn đầu Harry xuống khi 2 lời nguyền Stunning bay về phía họ. “Nào chú muốn cháu ra khỏi...”

Cả hai lại thụp xuống, một tia sáng màu xanh như một mũi tên đã bắn trượt Sirius. Ngang qua căn phòng, Harry nhìn thấy Tonks ngã xuống từ giữa cầu thang bằng đá, thân hình ẻo lả của cô ngã xuống từng bậc thang và Bellatrix với vẻ vui mừng chiến thắng đang chạy lại cuộc chiến.

“Harry, cầm lấy quả cầu tiên tri, tóm lấy Neville và chạy đi!” Sirius hét lên và chạy đi đối đầu với Bellatrix. Harry không nhìn thấy điều gì xảy ra tiếp đó: Kingsley đang lắc lư ở phía

đằng xa, đánh nhau với một người mặt rỗ không mang mặt nạ: Rookwood; một tia sáng màu xanh khác bay vèo qua đầu Harry khi nó tiến về phía Neville –

“Cậu đứng được không?” nó hét to vào tai Neville, chân Neville vẫn co giật và không thể điều khiển được. “Vòng tay nó qua cổ mình - ”

“Cố lên Neville” Harry kéo nó ta lên – chân Neville vẫn di chuyển về mọi hướng, chúng không theo ý nó và từ đâu đó một người đàn ông thành linh tấn công tụi nó: cả hai ngã về phía sau, chân Neville vẫn tiếp tục lượn sóng giống như một nghệ sỹ nhào lộn, Harry giơ tay trái lên trên không để giữ an toàn cho quả cầu thủy tinh nhỏ khỏi bị vỡ.

“Quả cầu tiên tri, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter!” giọng Lucius Malfoy gầm gừ trong tai nó và Harry và nó cảm thấy đầu đũa thần của Malfoy đang chọc mạnh vào giữa xương sườn nó.

“Không, bỏ ta ra... Neville - bắt lấy nó!”

Harry ném quả cầu ngang qua căn phòng, Neville giang rộng tay ra và ôm quả cầu vào ngực. Malfoy trở đầu về phía Neville, nhưng Harry đã thọc mạnh đầu đũa thần của nó qua vai và kêu lên: “Impedimenta! (Ngăn trở)”

Malfoy đã bị lĩnh hậu quả. Khi Harry la lên một lần nữa nó nhìn xung quanh và thấy Malfoy bị văng vào chiếc bệ mà trên đó Sirius và Bellatrix đang đấu tay đôi. Malfoy giờ đầu của hắn về phía Harry và Neville nhưng trước khi hắn có thể lấy hơi để tấn công, Lupin đã nhảy vào giữa.

“Harry, gọi mọi người xung quanh và đi đi!”

Harry tóm lấy vai áo của Neville và kéo cơ thể cậu ta lên tầng đầu tiên của những bậc đá; chân Neville co giật và không thể đỡ nổi trọng lượng của nó; Harry cố gắng nhấc lên với tất cả sức mạnh mà nó có và tụi nó leo lên một bậc khác.

Một lời nguyền đánh trúng bậc dài ở dưới chân Harry; nó vỡ vụn ra và nó bị ngã xuống bậc bên dưới. Neville ngã lăn ra sàn, chân nó vẫn co giật và quấy đạp, nó nhét quả cầu tiên tri vào trong túi.

“Đi nào!” Harry nói liều lĩnh, kéo mạnh áo choàng của Neville. “Hãy thử ấn mạnh chân cậu xuống.”

Nó lại cố gắng kéo và chiếc áo choàng của Neville bị rách toạc ra, quả cầu thủy tinh rơi ra khỏi túi áo nó và trước khi ai đó tóm lấy nó một cái chân loạng choạng của Neville đã đá trúng nó, nó bay đi khoảng 10 feet về phía bên phải họ và đập mạnh vào bậc bên dưới họ. Khi cả hai người đang nhìn chằm chằm vào nơi mà quả cầu bị vỡ, một điều kinh hoàng đã xảy ra, một hình dáng trắng như ngọc trai với một đôi mắt mở rất to nhuốm hồng trong không khí, không được ai chú ý đến ngoài hai người. Harry có thể nhìn thấy cái miệng của nó chuyển động nhưng họ không thể nghe được quả cầu tiên tri nói gì vì những tiếng va chạm, gào thét và la hét xung quanh họ. Hình thù đó không nói nữa và tan biến vào hư không.

“Harry, xin lỗi cậu!” Neville khóc lên, khuôn mặt nó đau khổ vì những cái chân tiếp tục loạng choạng. “mình xin lỗi, Harry, mình không thể làm được...”

“Không sao đâu!” Harry nói, “hãy thử đứng lên và đi ra khỏi...”

“Dumbledore!” Neville nói, khuôn mặt đầy mồ hôi của nó bỗng nhiên xúc động mạnh mẽ, nó nhìn chăm chăm qua vai của Harry.

“Cái gì?”

DUBBLEDORE!

Harry quay lại để nhìn nơi mà Neville đang nhìn chăm chăm. Ở phía trên đầu họ, trong khung cửa từ căn phòng Trung tâm, Albus Dumbledore đang đứng, đưa thần ở trên cao, khuôn mặt ông trắng xoá và giận dữ. Harry cảm thấy như có một luồng điện trào dâng đến từng thớ thịt trong cơ thể nó - tụi nó đã được an toàn.

Dumbledore bước chậm rãi xuống những bậc thang, qua Neville và Harry đang đứng bất động không hề nghĩ đến việc chuyển động. Dumbledore đã bước xuống đến bậc thang cuối cùng khi những Tử thần thực tử gần nhất nhận ra cụ đang ở đó và la lên với những tên khác. Một tử thần thực tử đã chạy, quờ quạng như một con khỉ lên trên cầu thang đá đối diện. Lời nguyện của cụ Dumbledore đã kéo hẳn lại một cách dễ dàng như là ông móc hẳn lại bằng một sợi dây vô hình.

Chỉ còn một cặp vẫn đánh nhau như không hề nhận biết là có người mới đến. Harry nhìn thấy chú Sirius cúi xuống tránh một tia sáng đỏ của Bellatrix và cười nhạo cô ta:

“Tiếp đi, mày có thể làm tốt hơn thế!”, chú kêu lên, giọng chú vang vọng xung quanh căn phòng. Tia sáng đỏ thứ hai đã đánh trúng giữa ngực chú. Tiếng cười vẫn không dứt trên gương mặt chú nhưng đôi mắt chú mở to vì bị sốc.

Harry buông Neville ra mặc dù nó không hề có ý định làm điều đó. Nó lại nhảy xuống những bậc thang, lấy đưa thần khi cụ Dumbledore cũng làm như vậy và quay về phía những chiếc bậc.

Dường như thời gian chú Sirius ngã kéo dài hàng thế kỷ: cơ thể chú cong lại thành hình cánh cung khi chú ngã xuống phía sau bức màn tả tơi treo rủ từ trên đỉnh cổng vòm.

Harry nhìn thấy sự sợ hãi và ngạc nhiên trộn lẫn trên gương mặt của cha đỡ đầu, một gương mặt đẹp trai khi chú ngã qua cánh cửa và biến mất phía sau những tên trùm mặt. Những tên này đang run rẩy như trước một cơn gió lớn và ngã ụp về phía sau.

Harry nghe thấy âm thanh vui mừng của Bellatrix Lestrange nhưng nó biết rằng nó không có nghĩa gì cả - Sirius đã bị ngã qua cái cổng tò vò, chú ấy sẽ lại xuất hiện từ một chỗ khác trong vài giây tới...

Nhưng chú Sirius đã không xuất hiện lại.

"SIRIUS!" Harry kêu lên. "Chú SIRIUS!"

Nó đã xuống đến sàn, hơi thở của nó héo hắt và hỗn hển. Sirius ắt hẳn là đang ở sau bức màn, nó – Harry, sẽ kéo chú trở lại. Nhưng khi nó đến mặt đất, Lupin đã tóm lấy ngực Harry và giữ nó lại.

“Không thể làm được gì nữa đâu, Harry”

“Giữ chú ấy, cứu chú ấy, chú ấy vừa mới ngã thôi”

“ - đã quá muộn rồi, Harry”

“Chúng ta vẫn có thể giữ chú ấy lại” Harry vùng vẫy dữ dội nhưng Lupin không thả nó ra...

“Chúng ta không thể làm được gì nữa, Harry, không thể,... anh ấy đã đi rồi.”

Chú thích: tiêu đề của chương này, beyond the veils, có rất nhiều nghĩa, vừa có nghĩa sự thật đằng sau những gì bị che giấu, vừa có nghĩa phía bên kia tấm màn của chiếc cổng mà chú Sirius đã ngã xuống (-sami-)